

Lieve Swa,

Ik wilde je graag een brief schrijven om je te verwelkomen in deze grote wereld, maar hoe onwerkelijk is het om hem bij deze droeve gelegenheid voor te dragen.

Wat was ik blij toen jouw mama me in maart vertelde dat jij op komst was. 'Ssssst', nog even moest je een geheimpje blijven. Spannend hopen dat jij sterk en gezond zou worden.

En ja, jij groeide en groeide: wat een dikke buik had jouw mama, bijna kon ik niet geloven dat jij al die ruimte nodig had voor jou alleen!

Ik kon niet wachten tot je er was: je te kunnen vasthouden en weten dat we samen zoveel fijne dingen zouden gaan doen.

Afwachten maar: nog 3 maanden, 2 maanden, nog 1 maand, tot vorige week....

Vol ongeloof waren we allemaal toen we het slechte nieuws over jou hoorden vorige woensdag: jouw hartje klopte niet meer.

Dit moest een slechte droom zijn, dit was zó onwerkelijk, dit kon en mocht niet waar zijn.

En toch zitten we hier nu samen, ontkennen kan niet meer. Niemand kan het begrijpen. Dit is niet eerlijk, dit is niet nodig en dit heeft niemand verdiend.

Wat vind ik het spijtig dat ik nooit met je zal kunnen spelen, dat ik nooit zal weten of je brandweerman of voetballer zou willen worden, dat ik je nooit groot zal zien worden...

Zoveel dingen die ik je wilde leren... Ik had al een heel schema opgesteld met de dingen die we samen zouden doen: naar de zoo, naar zee, helpen met huiswerk. Maar ook leren schaken, naar het toneel, naar het museum.

Ja joh, je zou het druk krijgen als je op bezoek zou komen bij mij.

Ondanks al het verdriet en de gemiste toekomst, zijn wij -jouw oma, opa, tante Tine en jouw moeke, vake en ik- enorm dankbaar dat we je even gezien hebben, dat we je hebben kunnen strelen en dat we dat bijzondere moment samen met jou en je mama en papa gedeeld hebben.

Wat ben je toch een mooi ventje, je lijkt naar 't schijnt zo op je papa toen hij geboren werd, met je krulletjes en je kinnetje: je staat in ons geheugen en onze harten gegrift en we laten je nooit meer los. Je hoort bij ons.

Ik heb zoveel bewondering voor jouw mama en papa, zó sterk vind ik hen. Dat je hen nooit heb mogen kennen is echt zonde. Nergens was je meer welkom dan bij hen. Het zijn écht prachtouders, en als ze het even moeilijk zullen hebben, zullen wij allemaal samen proberen goed voor hen te zorgen.

Nu nemen we afscheid van jouw kleine lijfje en proberen we verder te gaan met ons dagdagelijkse leven en onze zinloze beslommingen, maar jou vergeten zullen we nooit.

Kleine held, wat zullen we je missen.

We missen je nu al...

Tante Evy